

Medlem for Højrup-Kredsen (Johs. Fog-Petersen) til at tage sit Ændringsforslag tilbage. Jeg skal kun udtale, at det i Finansudvalget var den enstemmige Opfattelse, at den Afgørelse, som var truffet, ikke var rigtig, og vi vilde gerne være med til at forhindre, at der kunde træffes lignende Afgørelser i Fremtiden. Derimod syntes vi, at det Krav, som blev stillet af Lodsejerne, var urimeligt, og derfor har Finansudvalget besluttet sig til ikke at foreslaa Andragendet henvist til Ministeren. Men vi er glade ved den Lejlighed, vi nu faar til at udtale, at vi misbilliger den trufne Afgørelse, og hvis det kunde føre til, at sligt kunde forhindres i Fremtiden, er Resultatet jo naaet. Jeg vil altsaa anmode det ærede Medlem om at tage Ændringsforslaget tilbage.

Mads Larsen: Naar jeg er med til at foreslaa, at det under Betænkningens Nr. 18 opførte Andragende henvises til Landbrugsministeren, skønt jeg ikke i Finansudvalget var i Stand til at vinde Tilslutning dertil, er det ud fra den Opfattelse, at der virkelig er sket de vedkommende falsterske Lodsejere Uret ved, at de er blevet forhindret i at anvende Græs og Hø paa en Del af deres Arealer som Følge af, at Kvier fra Ourupgaard, der var angrebne af Mund- og Klovesyge, fik Lov til at gaa paa det tilgrænsende Areal og kunde føre Smitstof ind over de vedkommende Arealer, og det forekom mig, at den af Nykøbing Herred trufne Afgørelse trængte til et nødvendigt Supplement. Det er nemlig ganske klart, at hvis man for en enkelt stor Besætning, der er blevet angrebet af Mund- og Klovesyge eller anden lignende smitsom Sygdom, træffer en saadan Undtagelsesbestemmelse, at det, naar den er ude paa Græs, er rigtigst og forsvarligst at lade den blive gaaende og ikke tvinge Ejeren til at føre den i Hus, som man ellers kræver det, bør det ganske selvsagt ogsaa være saaledes, at den paagældende Lodsejer forpligtes til at afgrænse et saa stort Areal som Sikkerhedsbælte mellem den Del af Arealet, hvorpaa den smittede Besætning gaar, og de tilstødende Lodsejeres Ejendomme, at Smittefaren for disse derved forhindres. Da nu dette ikke er sket i dette Tilfælde, og da jeg fra Mund- og Klovesygeperioden i 1915 har hørt om i alt Fald et Par Eksempler af tilsvarende Karakter fra nogle Egne paa Fyn, har jeg villet foranledige en Forhandling, som kunde vise, at naar der et eller andet Sted tillades en saadan Afvigelse fra den sædvanlige Regel, som er, at Dyrene skal holdes i Hus, bør der ogsaa tilvejebringes Sikkerhed

for, at den paagældende Lodsejer selv kommer til at bære det Tab, som foranlediges ved, at en Del af de omliggende Arealer ikke vil kunne anvendes. Jeg kan fremdeles ikke se rettere, end at de vedkommende Lodsejere har lidt et Tab, som de rettelig burde have erstattet. Jeg erkender, at det i og for sig ikke er Statskassen, men Ejeren af Ourupgaard, der burde yde Erstatningen, men da det vanskelig vil kunne lade sig gøre at opnaa Erstatning hos ham, og de vedkommende ikke bør lide et ufortjent Tab, vil jeg anbefale den foreliggende Indstilling.

Landbrugsministeren (K. Pedersen): Maa jeg med Hensyn til Ændringsforslaget af det ærede Medlem fra Bogense (Gunnar Fog-Petersen) til Betænkningens Nr. 4, Andragende fra Enke efter Magister Mortensen om en aarlig Understøttelse, blot sige, at da Andragendet indkom til Ministeriet, gjorde det mig ondt, at jeg ikke havde nogen som helst Bemyndigelse til at bevilge en saadan Understøttelse. Jeg kan nemlig ikke se, at jeg har nogen som helst Ret dertil. Jeg kan imidlertid ganske tiltræde de Udtalelser, der er fremkommet fra forskellige Sider om Magister Mortensens fortjenstfulde Arbejde, og jeg skal meget gerne efterkomme Andragendet, hvis Rigsdagen kan gaa med dertil. Selvfølgelig maa man ikke glemme, at man derigennem maaske aabner en lille Sluse, men i et Tilfælde som det her foreliggende tror jeg ikke, det kan have farlige Konsekvenser.

Med Hensyn til Ændringsforslaget til Betænkningens Nr. 18, som blev motiveret af det ærede Medlem fra Højrup (Johs. Fog-Petersen), skal jeg sige, at det er ganske rigtig, som det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at der findes ingen Lovhjemmel for, at Ministeriet kan give nogen som helst Erstatning i dette Tilfælde — derom tror jeg, vi alle er enige. Da Andragendet indkom, rettede Ministeriet en Forespørgsel til Amtet, og de Oplysninger, vi fik gennem Politimesteren, gik ud paa, at naar det blev tilladt den vedkommende Lodsejer, Kammerherre Tesdorpf, fremdeles at lade sine 45 syge Kvier gaa ude i Indelukket, var Grunden den, at dette, som Politimesteren indberetter — og heri har ogsaa Veterinærphysikus givet ham Medhold —, laa saa afsides, at hvis Kvierne skulde have været fjernede, skulde de have været transporterede tværs igennem Idestrup Sogn til Gaarden „Brændte Elge“ i Nykøbings Nærhed, hvilket vilde have frembudt en formentlig ikke ringere